

L A J L A R O L S T A D O V Á

V I L Ć Í

◇ S T R ⊙ ▽

≡ KNIHA ZLIN

This translation has been published with the financial support
of NORLA.

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2015
Translation © Daniela Mrázová, 2016

ISBN 978-80-7473-443-4

Na ostrov přijíždím v půlce listopadu, jsem poprvé v Kanadě sama, nemám bydlet u žádných známých. Budu dělat správcovou, daleko od lidí, hlídat soukromou nemovitost, která patří nějaké americké rodině, v létě ji pronajímají jako místo pro odpočinek v ústraní nebo pro táborové školy. Na letišti mě nikdo nečeká. Nasedám na autobus, s sebou vleču batoh a kufr, nocuji v hotelu, který jsem si předem objednala na netu, spím jako zabitá. Cesta na ostrov mi trvá skoro celý další den. Autobus, několik trajektů, stojím na nábřeží, stmívá se, okolo rostoucí planiky se zamihotají v záři světel osamělé toyoty. Vystupuje z ní dívka s rezavými vlasy. Jmenuje se Sierra, tiskne mi ruku. Nakládáme zavazadla na korbu a vydáváme se klikatou silnicí. Po čtvrt hodině odbočujeme na hrbolatou lesní cestu, pokračujeme dál do temného cedrového lesa, parkujeme na malém prostanství mezi stromy.

Odsud musíme pěšky, oznamuje Sierra, se zavazadly ti pomůžu. Bere kufr a jde jako první, ukazuje mi cestu. Zapíná čelovku, kterou si připevnila na čepici s nápisem Pink Floyd.

Kráčíme tiše, pěšinu lemují schránky ústřic. Když svítí měsíc, najdeš tady cestu i v noci, protože lastury odrážejí jeho záři, říká.

Stezka se vine lesem po samém okraji mořského břehu, jeden úsek vede po kluzkých kamenech na hraně útesu, skoro ji není vidět.

Tamhle leží Levandulový ostrov, ukazuje Sierra do noci, v létě mívá totiž voda kolem něj barvu levandule, ale teď je stejně tma. Při odlivu se na něj dá přebrodit, je to blízko. A o kousek dál je Vlčí ostrov. Tam žije velká smečka vlků, uslyšíš je možná ještě dnes. Občas v noci přeplavou na náš ostrov a vylezou na pláž u pozemku, hlavně za odlivu, ale neboj se jich, drží se povětšinou od lidí dál.

Vrhám na ni nevěřící pohled.

Je nervózní, kráčí rychle, myslím, že z mého příjezdu nemá radost. Ale jakmile dorazíme na místo, k roztroušeným srubům, vejdemo do stavení sloužícího jako kuchyně, zapálíme plynové lampy na stěnách, postavíme na čaj, zadíváme se jedna druhé do očí a usmějeme se, obličej jí změkne. Rukou si pročísne zrzavé vlasy. Má bledou pleť a nos posetý pihami, mladou tvář bez jediné stopy make-upu. Čaj nechává vylouhovat, pijeme z velkých keramických hrnků, jsme vzhůru dlouho do noci.

Máš kliku, žes přijela dneska, říká, protože já pozítří odjíždím, budu pryč pěkně dlouho. Takže tu zůstaneš sama. Suzanne, co dělá zahradnici, chodívá párkrát do týdne, vysvětlí ti, jaké jsou tvoje povinnosti. Dělá to přibližně deset hodin práce týdně, jednotlivé úkoly ti zadá Suz, čas si rozvrhni podle sebe. Jinak se zaříd podle libosti, dá se tu chodit na spoustu pěkných výletů nebo dále cokoli, na co budeš mít chuť. Moc ti toho před odjezdem ukázat nestihnu, tamhle na kopci jsou nějaké skalní rytiny, prý to pro domorodce bývalo

posvátné místo, přímo tahle oblast. Je to tu zvláštní, máme štěstí, že nás moc není, myslím, že vloni tu byli čtyři správci. Když jsi přijela, byla jsem ve stresu, pokračuje, poslední dobou se toho seběhlo hodně, moc se omlouvám.

Vrtím hlavou, není za co se omlouvat. Sierra se mi líbí.

Vrátím se někdy po Novém roce, pokračuje. Za osm týdnů, nebo možná za deset. Je to pro tebe asi trochu šok, že tady zůstaneš úplně sama, ani tě nepředstavím kamarádům. Ale můžeš zajít do kavárny U Sofie, ta je odsud tak hodinu chůze, nejdřív lesem, pak po silnici, klidně si stopni někoho, kdo pojede kolem, tím si to trochu zkrátíš. Je to tam příjemné a Deer, ten kluk, co tu měl vlastně být s námi, ale co to zabalil těsně před tvým příjezdem, tam chodíval občas vypomáhat. Jinak si tu žij podle svého. Zatímco budu pryč, můžeš bydlet v domě, ve kterém bydlívám já – je tam elektrika, není to žádná sláva, ale když si chceš večer číst, pro lampičku to stačí a taky je tam zásuvka. Agregát stojí u domku, co slouží jako kancelář, a někdy trochu vrčí. Časem beztak sama zjistíš, kde ti to vyhovuje nejvíc. Protože pak tu budeme jen my dvě, až do jara. Zbytek osazenstva se čas od času objeví, ale vždycky se před setměním vrací stezkou zpátky. Nezapomeň si s sebou brát čelovku a ještě náhradní svítilnu nebo baterie, teď v zimě bývá tma jak v pytli, a pokud je měsíc za mraky, neuvidíš si ani na ruce. Kdyby ti zhasla svítilna, musíš se zastavit, chápeš, nesmíš jít dál, protože bys mohla spadnout ze srázu nebo zabloudit, a to není o co stát.

— — —

Spím sama v Sieřině domě. Sierra nanosila věci do auta a odjela; vracela jsem se pak pěšinou nazpátek, v lese byl klid. Náhlé ticho, k nejbližším sousedům je to půl hodiny chůze, a ani je neznám. Ležím v posteli a hledím ven velkým oknem v šikmé střeše. Vidím nebe s hvězdami, rozbité střepy rozsypané po černém papíru. Vlci na sousedním ostrově, na tom, co se jmenuje Vlčí, vyjí. Za odlivu se vydávají přes vodu.

— — —

Brzy ráno mi na dveře klepe Suz. Je to čiperná ženuška s otevřeným přátelským obličejem, bez ustání se pohybuje, jako by měla v těle přebytek energie a nedokázala se ani na okamžik zastavit. Provádí mě po celém areálu: kromě Sieřina domu a kuchyňského stavení je tu spousta mongolských jurt – kruhových plátěných stanů s dřevěnou podlážkou –, dále sauna, soukromá chatka majitelů s vanou a sprchou na verandě, dům sloužící jako kancelář, kůlna, prádelna, loděnice a Červenčí hnízdo: kruhový srub stojící o samotě na vrcholu vysoké skály. Mým nejdůležitějším správcovským úkolem je v pravidelných intervalech topit ve všech domech, aby se dovnitř nedostala vlhkost a hniloba. Jako poděkování za to, že budu celý areál udržovat, tu smím bydlet zdarma. Většina stavení je na zimu zavřená, například prádelna není v provozu, takže si musím všechno špinavé prádlo nosit do veřejné prádelny, která se nachází vedle kavárny U Sofie, hodinu cesty tam a hodinu zpátky. Proto se rozhodnu, že nebudu používat ložní prádlo, ale prostě

spát ve spacáku. Teplá voda teče, kdykoli je potřeba, v kuchyni a ve vaně a sprše umístěných u jedné z chatek; když člověk otočí kohoutkem, ohřívá vodu propanový hořák. Na propan je tu všechno: teplá voda, sporák, lednička i plynové lampy na stěně v kuchyni. Jsem moc malá na to, abych na ně dosáhla, musím vylézt na linku, otočit kolečkem a přidržet zapálenou sirku: plamen s bafnutím vyšlehne. Jednou z mých povinností je kontrolovat tlak v obrovské propanové nádrži, která stojí pěkný kus od všech budov, úplně dole u moře.

Víceméně celou zimu tu prší, říká Suz, a všechno navlhá. Polena na topení si můžeš brát ze všech dřevníků, oheň rozděláš pomocí novin a tenkých třísek, které si naštípeš. Mimochodem, o novinový papír se musíš starat sama, když ti dojde, můžeš si staré noviny vyzvednout na poště. Jinak tě čekají spíš zahradnické práce, teď na podzim se hrabe listí a nosí se vyplavená mořská tráva, kterou se zakrývá zahrádka, po Vánocích se bude taky plít a budou se připravovat záhony na jaro a tak. Před kůlnou stojí kolečko, abys nemusela všechno tahat. Teď toho budeš mít hodně, když je Sierra pryč, samozřejmě nejsi povinná pracovat nad rámcem hodin, které máš domluvené, ale přesto se ti může snadno stát, že to tak dopadne, a navíc budeš sama, na to asi nejsi zvyklá... Vyšle ke mně tázavý pohled, já přikývnu a řeknu: Ano, určitě, ale to zvládnou, nevádí, že na začátku toho bude trochu víc. Jsem zvyklá takhle bydlet, moje rodina má chatu, v Norsku je to běžné. Takže o mě nemusíš mít strach, zvládnou to.

Vidím, že se uvolnila, ulevilo se jí, usmívá se. Je pravda, že máme chatu a že jsem zvyklá na život v ní, tak proč bych měla Suz znepokojovat tím, že jsem tam jen

málokdy bývala sama, a když už, tak ne víc než pár dní v kuse.

Tak jo, v kuchyni a v kanceláři je telefon, neváhej a zavolej, kdyby něco. Funguje jen pro místní hovory, ale víc přece nepotřebuješ.

Jinými slovy, žádné telefonáty rodině do Norska.

Ve chvíli, kdy se Suz chystá k odchodu, ještě dodá: Ve spižírně zbyly nějaké potraviny, tak si posluž, a když najdeš něco k snědku na zahradě, klidně to sklid'. Kromě zelí, které může přezimovat, je skoro všechno už pryč, a co zůstalo, je většinou zvadlé, ale myslím, že na jednom ze spodních záhonů najdeš trochu špenátu a žíhané řepy. Sklid' to hned, než bude pozdě. A ještě něco: při práci na zahradě klidně čurej venku, okolo keřů, protože to pak odrazuje vlky – cítí z moči člověka. Přicházejí někdy docela blízko, tak jen abys věděla: chodí po stejné stezce jako my, mají ji rádi, proto se nenech zaskočit, kdybys je uviděla nebo narazila na jejich stopy.

Pak si nasadí tlustou vlněnou čepici, ukáže mi v kůlně vyrovnané nářadí – hrábě na listí, ty teď budu potřebovat nejvíc, a taky kolečko – a vydá se domů, přes útesy a lesem.